

Četvrtina 3. številke:

Mlakarjev Pmo:	Trilogija 3.	
Edvard Kocbek:	Vstajenje	43.
Mlakarjev Pmo:	V katakombah sv. Kalista, Roma.	44.
Anton Postele:	Jeftejeva lepa hči	45.
Eligij:	Vošni glasi	48.
L:	Advent	49.
A. M. Sarajev:	Mali klapci	50.
Leopold Hanek:	Praxde obnemele	50.
Josko Kroselj:	Na beli, beli pesti	51.
S:	Spinga	51.
Josko Kroselj:	Iz kraljice življenja	52.
A. M. Sarajev:	Trudnost	53.
Josko Kroselj:	Mlada himna	53.
A. M. Sarajev:	Odloma porem	54.
Leopold Hanek:	Nedelja	55.

Razgledi:

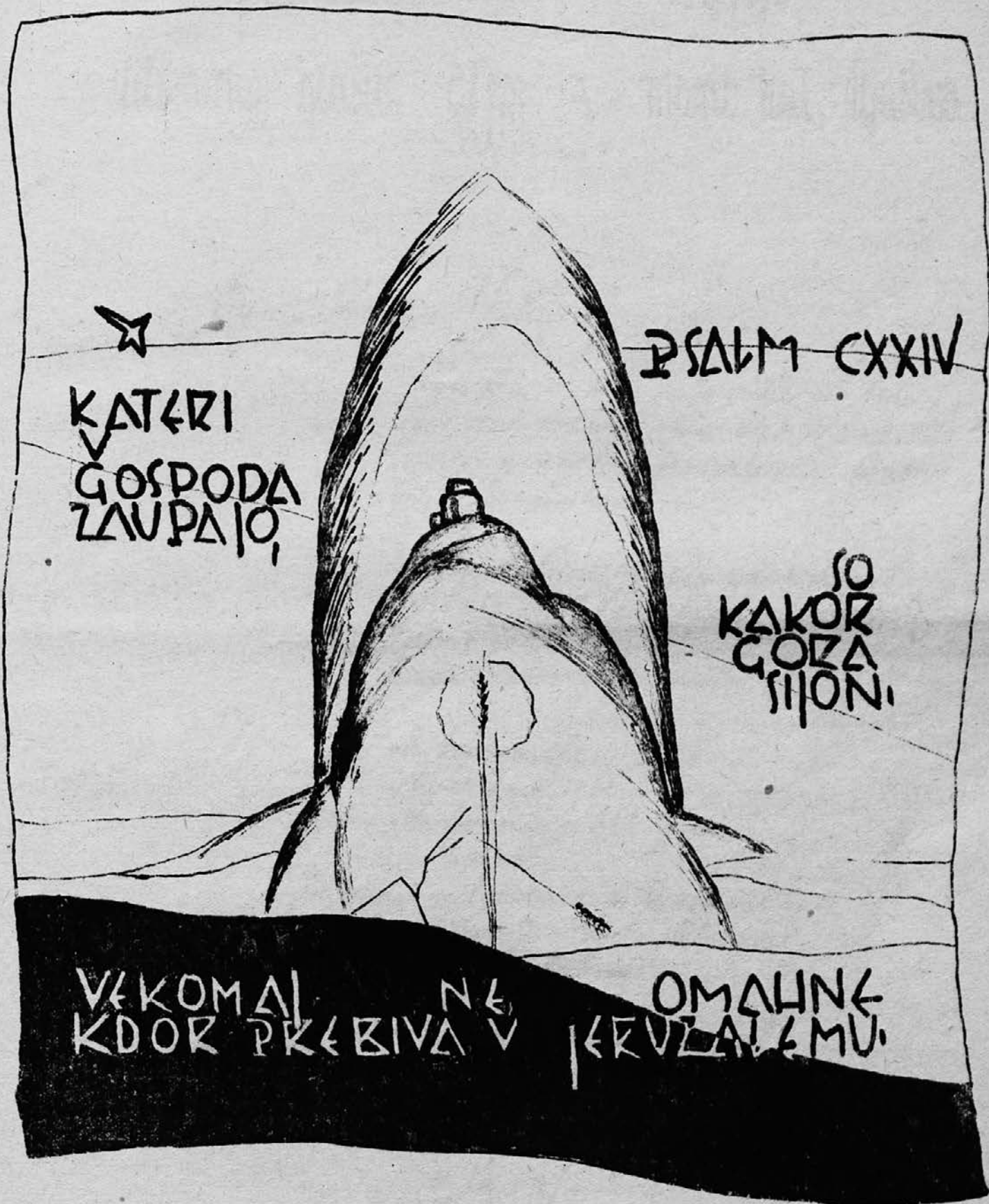
- I. K.: Za 8. december.
 Š--l: Poslano.
 --l-- Pax Romana -
 --e-- Mednarodni mladinski kongres v Rimu.
 --ne-- Drobci.

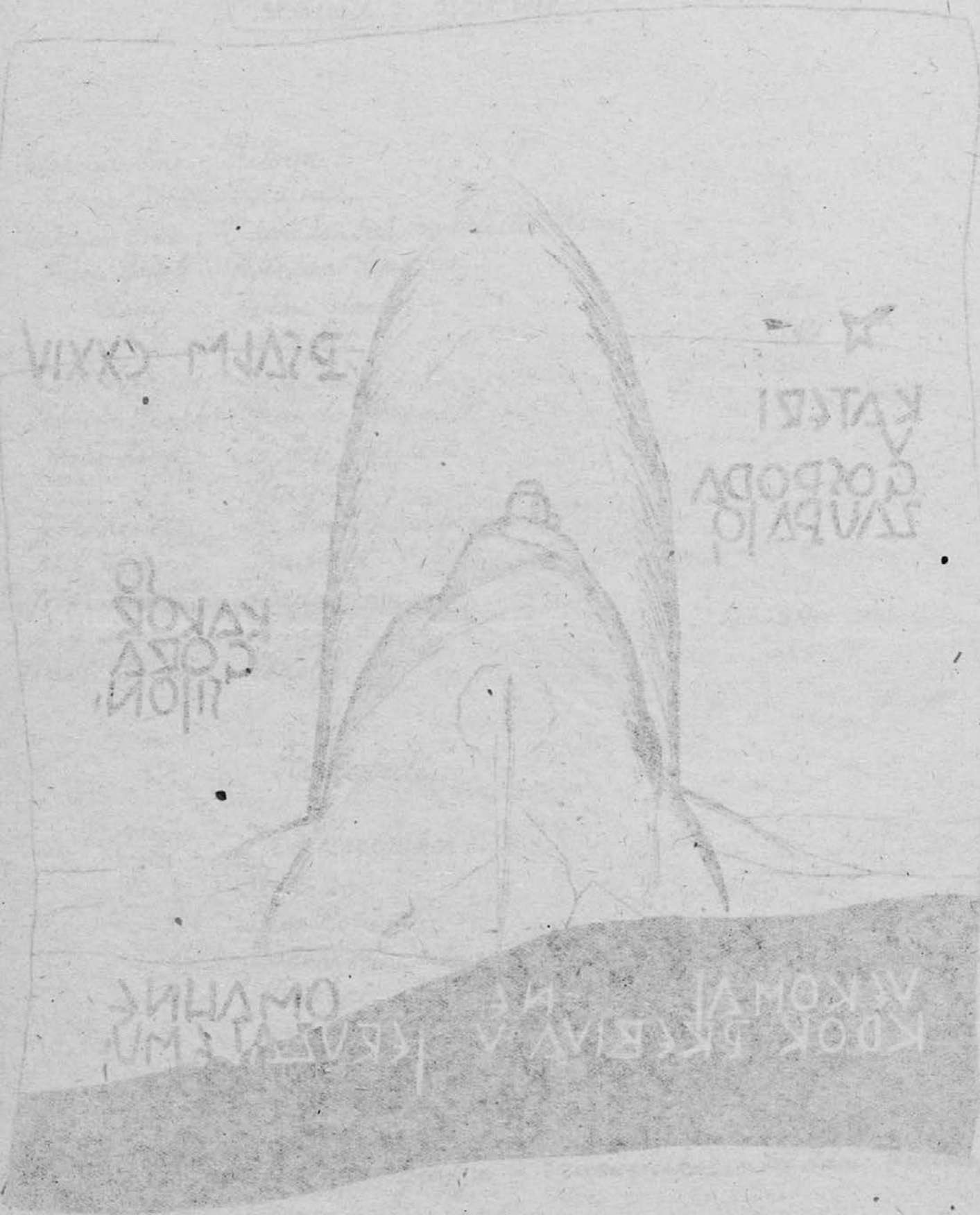
Literarni list "Krašni ognji" izdaja kat. dijaštvo v
 Mariboru.

Tiska za litografija in kamenotiskarna Leo Stanč Maribor,
 Splavarška pl. 8.

Za "Krašnje": Edvard Kocbek, Maribor, Glavni trg 7.

Urednik: Tone Križl, Maribor, Korovčeva ul. - Upravnik: M. Whaber, Maribor, Slovniški trg 18/19.

ВЪВЪМЪ СХІІІІ

КАТЕДРА
ГОРБОДА
ЗАУПЫЛО

ИЛИОН
ГОРА
КАНОС

КОКЪ СЪБЪВЪА
ВЪ КОМА
ОМЪВЪНЪ

STRAŠNI

OGNJI

literarno glasilo št. 3. marib. kat. dijaštva.

Edward Kocbek: Ustajenje.

Nāše žile so suhe, naše mišice so trde.
"Nāše žene so bolne, naša deca umira.
Izrael je na tleh, Jeruzalem je v prahu:
Velika je naša kazen.

Temá je. Solnca pripelji na naše nebo,
na naše rdeče, bolne oči.
Zalost je. Vedrega zdravja zasej v naše telo,
v naše sinove vesele moči.

Mi hočemo Tebe.
Mi hočemo sebe.
Mi hočemo svojih ljudi."

In ljudstvo izvoljeno je kakor velikan,
v tihini vetrov je njegov suhi glas
kakor silen rdeči plamen:

Gospod, usmili se nas!
"In kri bo zaplala v nas
in moč zakipela v mišicah
in naše žene bodo cvet poynale
o in naša deca
se bo zbudila z narmehom.

Israel bo vstal
kot pojoi mladee.
In pesem vseh štirih vetrov
se bo krizala v svetem mestu Jeruzalem.
In dom bo vstrajalo vsako izraelsko kladivo
in vsa kladiva naša bodo pela na svetem
in vodila silno trudjavo, ^{krivce} Tvoje svetišče,
naš Dom.

In cedre na Libanonu bodo v cvetju pognale."

Slaherjev Pivo: V katakombah sv. Kalista. Roma.

Forum Romanum. Palatin. Kapitolij. Moč in sila, ki je bila.

Dolgi, ozki rovi (strop se zgublja v polsvetlobi blešče lučke)
duša pije moči. —

Kapelca v skali, grobovi mučeniškov —
duša čuti vero teh vernih. —

Sv. Cecelija moli na vrhu med rožami.

Duša čuti to lepoto, saj je tudi ona že molila ob lepših večerih.

Rezana skala: tukeaj so prijimali oblast Petrovo prvi episkopi Romani.

Duša se uklanja duhovom take vere, tekega upanja, take ljubezni —

Kamenite klopi v četverokotu: sedeli katekumenov, ko so slušali besedo božjo.
Tudi moja duša je stanes prvič razumela besedo o Rojstvu, o Smrti na križu
o Vstajenju, o Dobrem Pastirju, o Pridigi na gori, o Ljubezni in je glavo
vzpostavila v vse —

In moj razum je spornal, da je

Bož bice,

Bož sin

Bož sveti duh,

da so vsi eno od vekovaj do vekovaj. Amen.

Anton Poštelek: Jefejeva lepa hči.

1.

Poskakujte od veselja, hčerke izraelske!
V bežnem plesu
naj se lahko tal dotika noga!
... Plesk, uhauov,
prstanov, zaponk,
dragih kamnov niz na belem vratu,
vriskanje piščali,
cimbale srebrne,
bobenički in ropotalje,
plunke sladka melodija,
zvouka pesem,
cvet livade,
vse se naj v en sam glas stave:
Slava tebi, Jefe Galacijčan!

2.

Lula sem besedo
temno kakor noč,
žgoco kot puščavski veter...
Lula sem jo,
ra je nisem razumela,
nemo kakor v sanjah
dolgo sem strmela --
Oče!
Ali je mogoče?
Oče!
Drago si si kupil
lavor zmage.
-- Naj zakrivaš si oči,
oče? --

3.

Zmagal si.
Zgodi se benda tvoja!
Toda prej me pusti,
da odidem v gore,
da z družicami mladostnih pajev

Objokujem trdo
tam Dekletstvo svoje.

Ko se luna obnovila bude v drugo,
vzemem se, da izpolniš obljubo.

4.

Vstanite, prijateljice moje,
pojdite z menoj na gore!
Pa ne jemljite s seboj duktičnega maxila,
niti narde, niti olja,
tudi ne zapestnic in verigic zlatih,
ki le zaljajo device.
Vzemite le pest pepela,
da mi ga potrosite na glavo,
vzemite le vre za vodo,
da bom vanj solne točila.
Hitite, prijateljice moje!
Preden se bo luna dvakrat pomladila,
lepa jeftlejeva hči bo na svetovnik Izraela
cvet mladosti položila.

5.

Svetla kača, reka Jordan,
zviija se v dolini,
in v daljavi beli Hermon
z dopadenjem ogleduje
svojo častiljivo glavo
v vodi Kineretskega jezera.

Rahel vetrič diše čer rekne setve.
Tamariska, smokva v svetju,
rožni grom in lilija in oljka,
vol na pači in jakal v puščinji
deuzi se s pastirjevo piščalko
v spev ljubezni in življenja.

Joj in noji mladi dnevi
nič ne bodo mi padu ročili;
kakor kliš v puščavi,
kakor bela megla na obzorju

prito v nič vstahnili...

6.

Pojte pesem, hčere izraelske,
pojte pesem o nevrečni devi,
pojte pesem o mladosti izgubljeni,
spev o lučki, ki jo prvi pis ugasne!

7.

Mladci, cedre libanonske,
kot ciprese na Sijonski gori,
vi, ponos očeta v narodovem zbori,
vi, ki greste v boj kot na veselo svatbo,
vam goreli so kresovi v prvi zori.

8.

Jetve čaka njiva razorana,
gine v solncu vsa pokrajina sežgana.
Moj ustnice so bile težne,
moje srce te je bilo težno,
tebe moj nekvanil...

I hrepenečini, rokami
kot brljan bi se te bila oklenila,
v tebe bi vse misli potopila
porabila na očeta in vestnice
in raz svojih ustnu bi živeljenje pila.

9.

Dva studenca sta privrela
iz kristalne gore.
Prvi se izgublja v skalnato puščavo,
drugi se razliva v plodno polje.
Ah, kako to peče in ne bo več bolje,
ker nikdar ne bota se objela
v skupni strugi.

10.

Kako je pudenstrašna noč
o sestre!

Kvavormen je šcip na nebu
in zvezde se pstrinjajo...
Ne čujete li rjovenje leva,
ki gre po plen? —

— Strah me je, ker tako sem sama.

Mislila sem pa nekoč
 da bom kakor v idaljnem Nilu lotos,
 ki ga otirga močna roka,
 da bom kakor palma ob studencu.

11.

O ne bote spremljale me na poročni poti,
 o ne bote si svetilk prižigale,
 da bi z menoj pokritele dragemu naproti.
 O nikdar ne bodem
 v rove zarje se zbudila
 in nikdar ne bodem v zavosa materinskem
 sladko svoje
 tu, na beli prudi si privila.

O ne bom jaz tista močna žena,
 ki mladiko bi pogrnala Jakobovi korenini,
 Njega Kralja, ki bi s krepro roko nosil
 odrešenje poteptani domovini!

12.

Krvavordeča vstaja luna
 iz zajordanske plučave ...
 Le enkrat se bodemčila
 justranjo zarjo,
 le enkrat mi bo še grenka rosa
 blede cvetje vronila --
 in potem bo padla noč,
 noč na zemljo kanaanško ...

Eligij: Nočni glasi.

Deklica draga, povej: Čemu so pnemela tvoja
 usta, čemu ne krepeni srce ti več, zakaj so tvoja lica obledela in obročnost
 ti v sluš gre?

Glej: fant je šel skozi polje in zavriškal v noč in zapel v
 boli in težkem srcu, ali si ga slušala, dekllica, povej!

Fant je potikal na okeuce, in pesem je zamela v srcu in ni
 dala odmeva godom.

In zopet: okus je zavvenel ob medlem sije lune in ob tož-
 nem vonju nageljuse, a zopet vse mirno, pesem je umrla za vedno.

In tisto noč so čula polja jok in pesem..

Z: Advent.

Čas pričakovanja in nad.

I.

Da se iz posameznih tonov združimo v veliko harmonijo
Včeraj: Danes še je poganstvo, danes smo še mi tukaj. Danes, bratje moji,
vsi v pričakovanju.

Dolga je naša pot in temna, kakor so vse globine snovanja
in besedenja temne in nepoznane. In skrivnost prerakanja je skrivnost živ-
ljenja.

Bratje moji novo oznanilo je vzkliko:

Svoboda! - Svoboda iz življenja! -

Vi vsi, velikani in ponižani, svobodni ste! -

Ker raste iz posameznih tonov edinstvo, ker se ustvarja
nov vek; prelom tradicijam; v veselo oznanilo vam vsem, ki ste maloverni
in težkega srca.

Bratje moji, svobodna je zemlja za vas vse, ki ustvarjate
nove vekove, in za vas, bratje, ki iščete in hočete človeka.

Človeka ni. -

II.

Da nastopimo, bratje moji, nov pot, da razvijemo v temo, da
smo vsi Eni in da smo vsi dvoje ali stoterno, da dvigamo križku svoj zele-
ni obrar, teman in paroran, bratje moji, kje ste, kdo vas razume?

Zato pa v tem modrem in kmenem mestu, ko je naše valovanje
reka, naxlita preko bregov, svobodna ko poje solčni žarek šarski melodijo in se
naš France, ki je bil doktor prava, joka, kdo vas razume?

Bratje moji, kje ste? -

Bratje moji, - kje ste? -

- Bratov ni. -

III.

In da postane "beseda meso" -

In da se naša noč pričakovanja razsvetli v dan, da se rodi človek in da nam vstane brat...

A. A. Turajev: Malí hrabci.

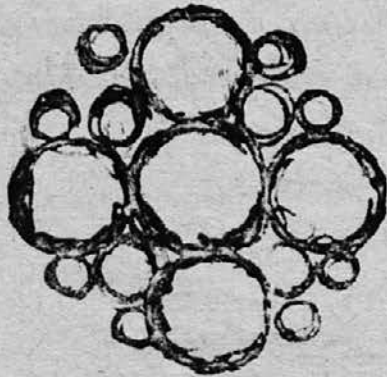
Dobri Oče,
ne daj mi še lepih dni,
ne daj mi doseči tiste velike ure
še dolgo, dolgo. —
Samo daj, da bo še bolj različano
moje telo, moj beli pouos mladosti,
in kot roža, krvava in ranjena v daritvi
opozni — k Tebi! — bodi moje srce in
pohojeno moje hrepenenje — moje hrepenenje
po Tebi, moj Oče!
Tupljenja mi daj in bolesti,
da mi bosta večno tegala dušo in srce, da bo
čista moja služba, da bo zvesta moja mladost.

Leopold Stanek: Braxde obnemele ..

Vizpiti grudi
tipe nam braxde obnemele.

Ked polja iz samote
samotno klíče nas drevo,
v očeh je vsa bolest neba,
samota vse skroy --

Mehko prši v vizpíte braxde,
drevo tipi
in duša išče v njem --

šiško Kroselj: Na beli, beli cesti.

Na beli, beli cesti, se otrok igra in se pogovarja z odpad-
lim listjem. - Mati pometa cesto in se pogovarja z otrokom. - Otrok se zapodi
v kup suhega, odpadlega listja

- Mama, kako to šumi, okej - in se protopi v listje.

Mimo pride goveda in pelje za kocico lepo obločenega, sinčka.

Šiško se ji hoče iztegniti in pohiteti v vas k otroku, ki je kotacal v listju.

- Eho, kaj boš tam, kaj ne vidiš kako so umazani ti ljudje?
Le bolezen dobiš od njih. Glej to so cigani. Šu' gredo naprej.

Ko gresta z materjo opoldan do nov, jo vpraša otrok za
upljiivo: - Mama, kaj smi mi res cigani?

Šu mati odgovarja: - Ne ne, šilvo, cigani so črni, saja,
sti in hodijo po svetu - mi pa imamo dom.

Ši' več ne odgovarja, samo solzne, solzne so njene oči. -

I. Šiška.

Romamo, romamo k Šiški črni uexnauci,
skrivencem kakor vprašaji iz knjige življenja
in kakor sta ni brezdauja boroda njeno telo,
balrama polna, polna hadcutnega hrepeneuja,
zadiramo vanjo roke in iščemo duo.

Koj, u luhonenka kaj ždiš v tem sivem brezbrežju:
"Smrt - rojenica ob tvoji zibelki je pela,
smrt - rojenica ti sonce in srečo je prela,
pila ti mleko, sladko: pot in krvave solze;
prsa odpri, da pogledamo, kako je tvoje srce!"

O in ne vidimo, da se nam Šiška meji:
"Grebejo, grebejo, romarji, črni uexnauci,
sejejo, sejejo duoj ter zanjejo post in kri...
Jaz pa sem himna le sedi peščenega morja
Njemu, Počelu žitja in bitja, Enemu, večnemu Ra'."

Joško Kroselj: Iz "Kraljice Življenja"

Milena, šo veruješ v ljudi? Se veruješ v krščansko ljubezen do bližnjega? Jaz ne verujem več. Je tako dolgo je, kar sem videl zadnjega četrtega veka. Obešli so ga, ker je ljubil ljudi in sovražil krivico in laž. - Danes so ljudje še samo lutke. Nekoliko se jih valja na denarju in njihov je svet in njihove so vse te lutke. Tu mi branimo domovino, rešujemo neodrečene brate, sestavljamo resolucije - jaz ne verujem več v krščansko ljubezen do bližnjega - jaz sem brat vsem tem zavreženim in opljuvanim, brat vsem raztrganim in zamakanim, jaz sem brat vsem.

Student naj strada: Geradeso wie damals, als Herr Dr. Costa sagte: "Krepiereu soll der Hund!" - Mladina, ti naš up in naša nada, ti naša prečnejša bodočnost, ti našo veselo pričakovanje -

Milena, jaz ne poznam več ljudi.

Videl sem, kako so ljudje umirali od gladi. Milena, to so bili najini bratje in najine sestre. Čutil sem, kakor da bi bil to sam. Tu sem krčul perli in sem kleb vse te ljudi, ki nimajo več duše, ki nimajo več srca, ki poznajo samo še enega boga: denar, industrija, napredek.

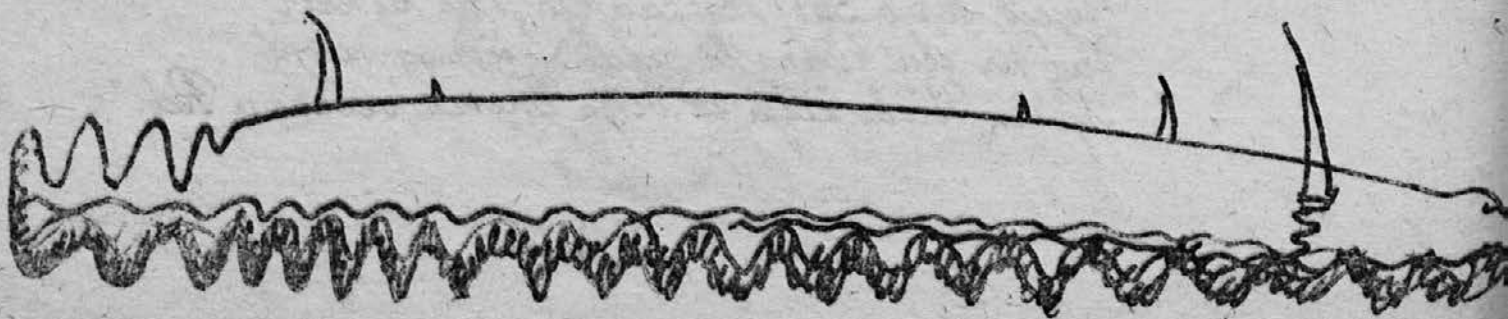
Najzgodnejša stvar je v denarju, nekaj umazanega, podlega in vendar tako ljubeče omamno vabečega. Denar ima skrivno moč, močnejšo od vseh čednosti: najlepše in najčistejše žene so padale na kolena pred njim in prodajale svoje duše, srca, telesa. Tu svojo dečo so prodajale. Najmočnejši mošje so padali kakor slabici mamoni v objem in zapili žens, dečo, dom.

Milena, nekaj zgodnega, podlega je v denarju. Škripo je v madeževan in tisočkrat tisoč je še od vseh ljudi proklet.

Trpljenje je moja popotna pesem, trpljenje je moje iskanje. In tuda je ta pomarska pot in težka je popotna palica.

Kamorkoli - pred menoj je razpeto v daljo. Z menoj Bog in Milena.

Kamorkoli. Dajta je najina pesem.

M. A. Surajev: Trudnost.

Pa rano to, moj Gospod, mi daj:
da bo takrat, v mi,
ko bo po mojih pravnih in razdejanih sobanah,
kjer so vladarji vihar in razpaljeni moji sinovi,
ko bo v njih zadehnel Tvoj sveti obisk,
da bo v njih še gorela lučka,
tihna in verná kakor v samotni kapelici
večna luč.
Da Ti jo venem trudus in težko svetečo -
čisto, čisto -

Joško Križelj: Mlada himna.

Naše je to jutro, naš je ta dan, naše je to sonce!
In pomoč je naša.
Ineli smo krinke z obrazov
in zdaj nas glejte, vi vzgojitelji in voditelji, vi naši očeti -
in zdaj pogledite naš pot.
Iz pomoči v sonce,
iz laži v resnico
iz hinavstva in farizejstva v odkritost in svetost
gre naša mlada pot.
Mi ljubimo pleklice,
mi ljubimo ženo,
mi spoštujemo matere
in ljubimo deca.
Mi pojemo himno življenju
in povražimo vsa podlost in sejmcarstvo naših dni
mi ne vrčamo ljudi v okosovane predale parličnih strank,
mi smo si bratje in sestre
in nad nami je Bog.
Mi smo mladi rudarji
in kopljemo za soncem
in kopljemo po stovcu, ki nas bo odrešil,
ki bo razbil ljuboken nad vse ljudi.

Mi smo si bratje in sestre,
in sovražimo pisano besedo.
Mi sovražimo nasilje.
Naša ljubezen je naše orožje,
naše duše
naša srca so naše puške
in naše poslanstvo.

— . —

M. A. Lavajev: Orlava pesem.

Gospod, po tej skalnati, samotni, steni hodim in sem sam.
Moj Gospod, Tvoj sem in daj mi milosti. Ti pa si tukaj ves moj, Ti —

Prebival sem prej tam doli pod temi skalami,
tam med gaji in polji in travniki, med rožami v vetvih
in plemenitih gornjih vejah sem prebival,
in tam je bil moj dom,
preden sem odšel gor.

V svoji hiši sem stal, sredi sobe sem od jutra do noči
in do zore sem čakal; in v čakanju je bilo upravljanje in grad.
Nekega solničnega dne pa
prišle so tihe duše in govorile z mojimi usti —
sem stopil v kotu ob steno in
sem se zaklal in zakopal svoje telo in svojo hišo.

Sedaj sem tu gori in vse sem dal tvojim ljudem —
Ti pa si tukaj ves moj, Ti —

Leopold Stanek: Nedelja.

Daleč gre pot v solnce, tam med senčnimi hribi in pojočimi vinogradi, dalje mimo žarečih gozdov v bleščecem solncu čez mehke travnike v hrib in polje.

Sveže jutro je in nedelja s svojo sveto, skrivnostno tihoto. V hribih in vinogradih poje čudovito solnce in bela rosa se blesti. Prijeto diha mati narava, utrujena mehko govori v pesmi. In bukuje... Te svetlorumene rože tihega spoznanja, skrivnostno šepetajo v kostanjih in bukvah. Tako svetel je ta pajčolan, kakor da si v svetliču, svetostno gledaš vase..

It spodaj cveto tiki ciklamni, s svežostjo pozdravljajo in prosijo solca.

Travniki odmevajo v jutranji pozdrav solncu, mehko se odlevajo v toploto žarkov. Noče se belijo in iz zelenih oken se plehki v nageljih nočna pesem vaških fantov. Tudi topel vris od meva, kjer je utrgan cvet.

In v tem svetlostnem trenutku zasliši človek iz zvenice dalje glas tih in mehkih in hipoma si zareli pesmi slomačnosti, pesmi belih golobčkov v dolini in zelenih pšen. In se vrne.

Daleč gre pot v solnce, tam po mehkih dolinah in toplih gričih, dalje, dalje v solnce.

Čudovito je takrat v človeškem srcu. Sel je človek o pomlad, pa se vrne in zadetki mu naproti sameče, rmeuo listje. A ujemu je prijeto v tem spoznanju, v tem od solca ozarjenem cvetju. Kms-grede utega ciklamnov cvet ga vtakne v gumbnico in petje je z njim v svemem nedeljskem jutra.

In tam dalje.. Tam je grič in za njim - Nehote stopa hitreje, v srcu se dviga, raste in šili na dan - Zdej zdaj...

Morje majhnih meglic in barka. Ne! Dalje, dalje! Vse to morje, polje in cvetje - v svetostno pesem v ljubexen.

Sveti trenutek v odprtem svetliču, trenutek spočet in tajne pamote, rojen iz vse dlje ljubexni. Kakor svečenik s svetostno ozarjenem obrazom: v plamen žrtvenega ognja vzplapola via sluša utinek in vsemirja, ki zapoje veličasten spev, ki se drvi v zvo, nenje dalje.

Pesem narave, človeštva.

Jesen je, a vendar ljubexen v svežem jutra in v nedeljo.

Razgledi

J.K.: Za 8. december, ki naj bo venčan z očeno vejico, bratje in sestre, trojino:

- 1.) Naša društva povzdignemo do tiste stopnje, ki jim gre kot pred, stou za vrgajo samega sebe, nič više.
- 2.) Naše Slovenstvo: Ljudje pmo. Človeštvo je naša meja. - Nacijona, lixem pa je nekatoliški. - To je naše Slovenstvo: Komunistem Kriztov.
- 3.) Mladina no priznava avtoritete, razen one, ki se ji sama podvraie, prostovoljno. In ta avtoriteta je: Sila in moč deklišva materinstva. - Ta sila je naša čistost in naše fantovstvo, in naša svoboda srca in duše.

Poslano.

V nedvomni potrebi obnovitve podobno družbo se pojavljajo kar dan za dnem nova stremjenja in nove struje in vse v pri navni sveti, da se odine zmo, zne delati na reševanju in razmotivanju tega položaja. Posledica: ekstremi. Tudi je brek, dvoma pri vsakem prvo, da se začne ozirati po mišljenju, po "dahu časa", da spravi tako pod svoj aspekt po možnosti ves horizont današnjega mišljenja, in stremjenja, zato pa začne "filozofirati" o pogubnem stanju katoliškega značaja vsega današnjega privedevanja in razpravja v vsem presedajočem bombanju o kuzni, poglobitvi in orientaciji življenja, bojuje se zoper visokodonec, "frazarstvo", s kojim hoče moderni človek prikriti svojo omejenost in plitvost.

Res! Takso govori človek, a se ne xaveda, da je hinavec samemu sebi! In če se v slutnji tega xvija jo tako daleč, hinavec je - dokler govori! In kdaj bo opravičen!?

Zamisli se, molči, čuvstvuje, razmišlja, a si ne ve odgovora, ne dice, ktive: v kaosu nastane nov kaos nanovo se objavlja misticizma na eni, na drugi strani visoko leticega racionalizma, "obuja se idila, srčnih prejšnjih časov" v novi romantiki, spet drugi, iščejo navodil in načel v neizprosnih normah rečičelji ce človeštva - historixem. Da je v vseh, silna notranja potreba, pričajo sami, s svojo nemimo ekstremnostjo. A če bi tudi te ne bilo, povsod pa je neki čudni relativni xem, ki se proti njemu bojujejo pravzaprav sami!

Hinavec je človek samemu sebi, kakor otrok, ki je neveden in neroden, in udari samega sebe po licu!!

Tudi če bi se z duhom "nove romantike" tako rado odstranilo enostranost, je in ostane temeljna napaka vsakega pokreta - anahronizem.

"Reka Resnice teče po prekopih smot." (R. Tagore).

Danes je človek vedno bolj oddaljen samemu sebi. Tudi zelo previdna struja historizma greši v tem. Človek ne more pravilno prodreti v dušsko in jo vgažati; če ne prodre v bistvo svoje duševnosti kjer so temelji življenja. To pa doseže le, ako odstrani ovire, ki mu kastrirajo pogled nazaj. To je največja umetnost, pa tudi najpotrebnejša. Zato pa tudi tako malo uspeha pri poglabljanju "življenja". Življensko delo!

Né torej samo poetično sanjarenje, niti robato filozofiranje. Napočus je tudi staviti kako strujo ali osebo kot vzor; kajti v takem slučaju gre človek vedno mimo samega sebe.

Naj skuša prodreti še tako v razna načela, privojujil si jih bo le v toliko, v kolikor so njegova last.

V službi večnih načel zma trudno živeti le mož, ki je res sam svoj. Le tak mož je rešitev "problema" sodobne družbe.

S-1.

P.S. Dvoje je danes značilno: občudovanje vsega "genialnega" in kratkovidno preziranje Resnice.

Pri obeh navidezjih pa je skupna krivda ta, da se stvari kažejo "trivostna" in vsake vrste, da se samo kratkoplatovalci, kar pa znači samo pasivnost, ki pa ni nikakoli gonilna sila in nima niti bodovnosti.

Mladina pa hoče bodovnosti. Leveda bi bilo napočus iskati aktivnosti v boju zoper vsako avtoriteto zoper zakone in norme narave, pač pa je neobhodno potreben odpor proti vsaki tradicionalni protekciji, ki stoni v bistvu na prejačnem formalizmu in hinavščini.

Toda, dovolj: Velicina je v podzavestnosti.

-c- Pax Romana, naša mednarodna dijaška organizacija, ki obtoja že šest letos, je imela letos od 5.-8. sept. svoj V. kongres v Tjologni. - J. L. D. Ligo sta zastopala dva delegata. Nov blisk, torij sestoji iz sledečih članov: preds.: dr. Faber (Holandez); prvi podpreds.: dr. Palmieri (Italijan); drugi podpreds.: Belikovski (Rojak); generalni tajnik: abbe Gremaud (Francos); zastopnika-odbornika imajo: Avstrija,

Francija, Nemčija, Španija.

- e - Od 16.-19. sept. je bil v Rimu IV. mednarodni kongres mladiških zvez. Uredil je poslovanje in sekretarijat (centrala mednarodnih kongresov kat. mladine); prihodnji kongres bo 1927. l. v Lurdu.

Sklepi tega kongresa:

- 1.) Zvezo kat. mladine se vdvigujejo vsake dejanske politike in ne posegajo n. pr. v strankarske volilne boje.
- 2.) Kljub temu pa odločno zastopajo stadi v politiki kat. interese in, če je treba, branijo in ščitijo cerkvene pravice.
- 3.) Zvezo si stavijo nalogo, da preskrbe svojim članom državljansko vzgojo, ki jih naj napravi dobre kristjane in izvrstne državljane.

- ne - Drobci. -

Dva pogoja ima izpolniti kritika: Konstatirati vrednote in kazati pot. Velikopoterno delo!

In če kritik prezre v svojem velikopoternem pluhu kako malenkost, kakor je to celota, kdo bi mu zameril?! -

In pa da si vedo ljudje sodbo ustvarjati o "Straharjih", zato kritika in - feljtoni! -

"Padajo, padajo mežinke ---
in pokrivajo grehe,
naše
naših društev
naših voditeljev ..."